

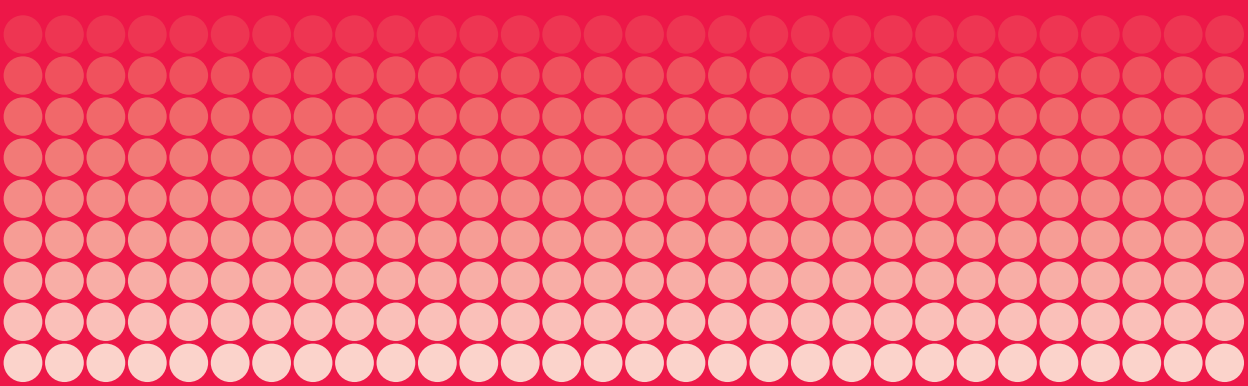
sipri

SIPRI YEARBOOK 2022

Armaments,
Disarmament and
International
Security

Resum en català

STOCKHOLM INTERNATIONAL PEACE RESEARCH INSTITUTE

El SIPRI és un institut internacional independent que es dedica a la recerca sobre conflictes, armaments, control de les armes i desarmament. Fundat el 1966, el SIPRI proporciona dades, anàlisis i recomanacions, basades en fonts públiques, a autoritats, investigadors, mitjans de comunicació i públic interessat.

L'ANUARI DEL SIPRI

El *SIPRI Yearbook 2022* presenta un recull de dades en àmbits com la despesa militar mundial, les transferències internacionals d'armes, la producció d'armes, les forces nuclears, els conflictes armats i les operacions de pau multilaterals, a més de les anàlisis més actuals d'aspectes importants del control d'armes, la pau i la seguretat internacional.

Aquest quadern resumeix el contingut del *SIPRI Yearbook 2022* i aporta exemples de les dades i les anàlisis que conté.

ÍNDEX

1. Introducció: Estabilitat internacional i seguretat humana el 2021	1
Part I. Conflictes armats i gestió dels conflictes, 2021	
2. Conflictes armats i processos i operacions de pau: evolució mundial	2
3. Conflictes armats i processos de pau a Amèrica	4
4. Conflictes armats i processos de pau a Àsia i Oceania	5
5. Conflictes armats i processos de pau a Europa	6
6. Conflictes armats i processos de pau a l'Orient Mitjà i el nord d'Àfrica	7
7. Conflictes armats i processos de pau a l'Àfrica subsahariana	8
Part II. Despesa militar i armaments, 2021	
8. Despesa militar i evolució en la producció d'armes	10
9. Transferències internacionals d'armes	12
10. Forces nuclears al món	14
Part III. No-prolifерació, control d'armes i desarmament, 2021	
11. Desarmament nuclear, control d'armes i no-prolifерació	16
12. Amenaces químiques, biològiques i sanitàries per a la seguretat	18
13. Control d'armes convencionals i regulació de les noves tecnologies armamentistes	19
14. Controls sobre el comerç d'armes i material de doble ús	20
Annexos	22
Mapa, pàg. 9. Crèdit: Hugo Ahlenius, Norpil	

1. INTRODUCCIÓ: ESTABILITAT INTERNACIONAL I SEGURETAT HUMANA EL 2021

DAN SMITH

La guerra a Ucraïna

La intensificació dels enfrontaments entre Rússia i Ucraïna i entre la Xina i els EUA va presidir la perspectiva de seguretat internacional a finals del 2021. Tot i que cap dels dos enfrontaments no va acabar en guerra el 2021, la invasió russa d'Ucraïna el 24 de febrer del 2022 va representar un cop al sistema internacional les repercussions del qual superen i molt les d'altres crisis del 2021. Això s'evidencia en les repetides advertències russes que no es descarta l'ús d'armes nuclears. La resposta occidental ha consistit en ajudes militars a Ucraïna i sancions econòmiques a Rússia.

La guerra tindrà grans conseqüències, entre d'altres un greu impacte en la seguretat alimentària mundial, ja que tant Rússia com Ucraïna són grans productors d'aliments. Els acords europeus en matèria de seguretat fluctuen molt i les aliances polítiques i les preferències estratègiques globals també es veuran afectades. L'oposició a les accions russes a Ucraïna va ser generalitzada però no universal, ja que 35 estats es van abstenir el març del 2022 d'una resolució de l'Assemblea General de l'ONU que censurava Rússia. Diversos estats van qüestionar la suposada superioritat moral d'Occident en la crisi, en particular la Xina, que havia refermat la seva estreta amistat amb Rússia a principis de febrer del 2022 i va ser un dels països que es van abstenir.

Una perspectiva de seguretat més àmplia el 2021

Després de diversos anys de deteriorament important, la seguretat internacional en conjunt no es va deteriorar ni millorar el 2021, però els indicis d'una inseguretat persistent eren generalitzats. La xifra de conflictes armats amb prou feines va variar i a finals del 2021 no s'havia iniciat cap nou procés de pau important. A l'agost, la intervenció occidental a l'Afganistan, iniciada vint anys enrere, va acabar en fracàs. El conflicte armat a Etiòpia també va seguir sense cap iniciativa internacional que reduís la violència. La despesa militar mundial va seguir augmentant, com cada any des del 2015, i va superar el llindar dels dos bilions de dòlars. Els nou estats que posseeixen armes nuclears es van dedicar a millorar els seus arsenals. La pressió prolongada del canvi climàtic i la pandèmia mundial de covid-19 es van seguir notant el 2021.

Noves vies de cooperació internacional

La declaració conjunta dels EUA i la Xina sobre la millora de l'acció climàtica en la 26a Conferència de l'ONU sobre el Canvi Climàtic (COP26) el novembre del 2021 va indicar clarament que la cooperació entre les grans potències encara és possible en algunes qüestions globals. Amb tot, el sistema internacional no aconsegueix fer front a la situació, i les grans potències no estan centrades a donar resposta als grans problemes que amenacen la seguretat humana. L'informe del secretari general de l'ONU per al 2021, "La nostra agenda comuna", que estableix una manera d'abordar els dilemes i les crisis actuals, pot ser un camí a seguir, però perquè s'apliqui cal el suport d'una coalició àmplia, diversa i eficaç d'estats, del sistema de l'ONU i d'organitzacions multilaterals regionals, així com d'organitzacions de la societat civil. ●

2. CONFLICTES ARMATS I PROCESSOS I OPERACIONS DE PAU: EVOLUCIÓ MUNDIAL

El 2021 hi va haver conflictes armats actius almenys a 46 estats (un menys que el 2020): 8 a Amèrica, 9 a Àsia i Oceania, 3 a Europa, 8 a l'Orient Mitjà i el nord d'Àfrica i 18 a l'Àfrica subsahariana, com en anys anteriors la majoria en un sol país (intraestatal), entre forces del govern i un o més grups armats no estatals. Tres van ser grans conflictes armats (més de 10.000 morts relacionades durant l'any): l'Afganistan, el Iemen i Myanmar. Dinou van ser d'alta intensitat (1.000-9.999 morts relacionades): Nigèria, Etiòpia, Mèxic, Síria, la República Democràtica del Congo, Brasil, Somàlia, l'Iraq, Burkina Faso, Sudan del Sud, Mali, el Sudan, la República Centreafricana, el Níger, el Camerun, el Pakistan, Colòmbia, Moçambic i les Filipines. Tan sols es van produir tres conflictes armats entre estats: els xocs fronterers de baix nivell entre l'Índia i el Pakistan, Armènia i l'Azerbaidjan, i el Kirguizistan i el Tadjikistan. Dos conflic-

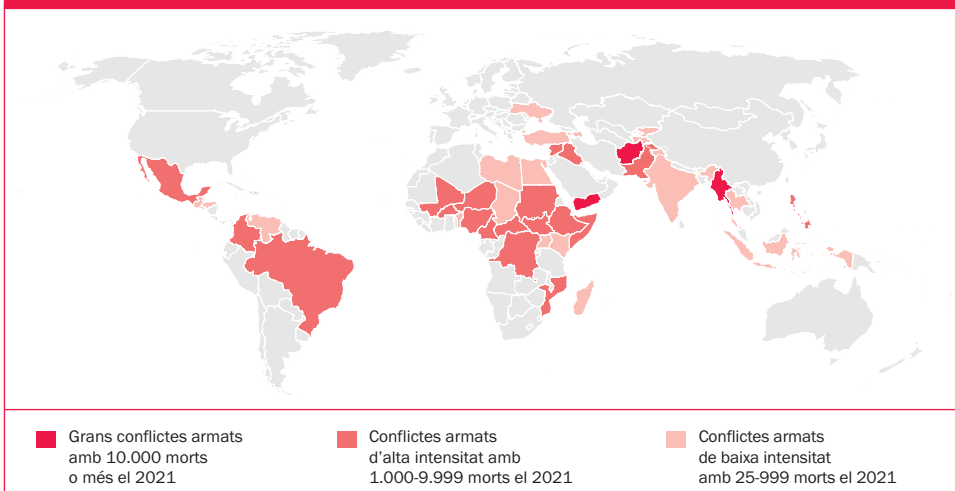
tes armats van enfrontar forces estatals i grups armats que aspiren a tenir un Estat (entre Israel i els palestins i entre Turquia i els kurds).

Conseqüències dels conflictes armats

L'estimació de víctimes mortals relacionades amb els conflictes va augmentar fins a unes 150.000 el 2021, un 13% més que el 2020. Aquest augment es va deure a l'increment significatiu de les víctimes mortals a Àsia i Oceania (un 59% més que el 2020) —a causa sobretot de l'augment a l'Afganistan, Myanmar i el Pakistan— i a l'Àfrica subsahariana (un 19% més). L'estimació de víctimes en conflictes es va reduir per tercer any consecutiu a l'Orient Mitjà i el nord d'Àfrica.

Si bé les víctimes en conflictes en general han mostrat una tendència a la baixa en els darrers anys, la gravetat d'altres repercussions dels conflictes armats (de vegades en combinació amb altres factors) sembla haver augmentat: desplaçaments de població, inseguretat alimentària, necessitats

CONFLICTES ARMATS EL 2021

Nota: Les fronteres utilitzades en aquest mapa no impliquen que el SIPRI les aprovi o accepti.

INSEGURETAT ALIMENTÀRIA

Els conflictes armats van seguir sent un dels principals factors de la inseguretat alimentària el 2021. A causa del triple impacte dels conflictes, les perturbacions climàtiques i les conseqüències socioeconòmiques de la pandèmia de covid-19, és probable que el 2021 s'arribés a la xifra de 283 milions de persones en situació d'inseguretat alimentària o alt risc en 80 països (enfront dels 270 milions en 79 països el 2020).

humanitàries i violacions del dret internacional humanitari.

Els acords de pau

La majoria dels processos de pau es van estancar o van patir greus retrocessos durant el 2021. Amb tot, alguns dels descensos més grans de la violència armada el 2021 es van donar en contextos en què el 2020 s'havia arribat a un alto el foc i a acords de repartiment del poder (com a Líbia, Nagorno-Karabakh i Síria). La pandèmia de covid-19 va tenir un impacte mínim en els conflictes armats el 2021; en la majoria, els nivells de conflicte armat van persistir o fins i tot augmentar.

Tendències de les operacions de pau multilaterals

El 2021 hi va haver 63 operacions actives, una més que l'any anterior. El 2021 en van finalitzar tres: la Missió de Suport Resolutori (RSM) de l'OTAN a l'Afganistan; la Missió d'Observadors de Drets Humans i Experts Militars de la Unió Africana (UA) a Burundi; i la Missió d'Observadors de l'Organització per a la Seguretat i la Cooperació a Europa en els llocs de control russos de Gukovo i Donetsk. I se'n van iniciar quatre: la Missió Integrada d'Assistència a la Transició de l'ONU al Sudan; el Centre Conjunt de Vigilància Turco-Rus a l'Azerbaidjan; la

Missió de la Comunitat de l'Àfrica Meridional per al Desenvolupament a Moçambic; i la Missió de Formació Militar de la UE a Moçambic.

El personal desplegat en operacions de pau multilaterals es va reduir un 12% el 2021, fins als 111.858 efectius a 31 de desembre del 2021. Aquesta reducció es va deure sobretot a la finalització de dues operacions de pau multilaterals: l'RSM i l'Operació Híbrida de l'ONU-UA a Darfur, que va concloure el seu mandat el 31 de desembre del 2020. L'ONU va seguir sent la principal organització sobre el terreny, responsable de més d'un terç de les operacions de pau multilaterals i de més de dos terços dels efectius.

El 2021, la Missió de la UA a Somàlia va continuar sent l'operació de pau multilateral més gran. Etiòpia va seguir sent el principal contribuent de tropes, seguit d'Uganda i Bangla Desh. El 2021 la taxa anual de morts hostils de personal internacional en operacions de pau de l'ONU es va tornar a incrementar després d'haver caigut el 2020. La Missió Multidimensional Integrada d'Estabilització de l'ONU a Mali va seguir sent l'operació de pau de l'ONU amb més morts, tant hostils com de víctimes mortals en general.

La xifra d'operacions que no són "operacions de pau multilaterals" (segons la definició del SIPRI) va seguir augmentant el 2021, amb el desplegament de la missió internacional conjunta "de manteniment de la pau" a les illes Salomó. Una altra tendència del 2021 va ser la intensificació de les rivalitats geopolítiques entre els països occidentals i Rússia, la Xina o tots dos, que va afectar els mandats, tancaments i reestructuracions de les missions. ●

3. CONFLICTES ARMATS I PROCESSOS DE PAU A AMÈRICA

A Colòmbia i Mèxic hi va haver actius diversos conflictes armats que complien el llinar de conflicte armat no internacional del dret internacional. Sis països americans —Brasil, El Salvador, Guatemala, Haití, Hondures i Veneçuela— van experimentar alts nivells de violència armada el 2021 i també van ser definits pel SIPRI com a països amb conflictes armats pel nombre de víctimes mortals en enfrontaments. El 2021 hi va haver tres operacions de pau multilaterals actives a Amèrica: dues a Colòmbia i una a Haití.

Amèrica del Nord i el Carib

A Mèxic existien tres conflictes armats no internacionals: entre el Govern i el Càrtel de Sinaloa, entre el Govern i el Càrtel Jalisco Nova Generació i entre els dos càrtels rivals. A més, centenars de bandes i faccions més petites van participar en actes delictius i violents i les forces estatals van cometre violacions dels drets humans.

A Haití, l'assassinat del president va aguditzar la inestabilitat política. El desplaçament en massa de població es va disparar, impulsat per l'agreujament de la pobresa extrema, la corrupció, la violència generalitzada de les bandes i els desastres naturals.

Amèrica Central

Els conflictes armats d'El Salvador, Guatemala i Hondures el 2021 estaven relacionats amb la violència de les bandes. Dues de les bandes urbanes més tristament cèlebres d'Amèrica —la Mara Salvatrucha (MS13) i Calle 18— tenen una influència molt forta en aquests tres països. El Salvador i Guatemala van presenciar un augment de la violència, l'autoritarisme i la corrupció el 2021, però a

Hondures l'any es va tancar amb una nota més esperançadora, amb l'elecció de Xiomara Castro, l'única dona dirigent a l'Amèrica Central, com a presidenta. Així i tot, el país segueix assolat per uns nivells alts de pobresa, delinqüència violenta i corrupció.

Amèrica del Sud

A Colòmbia van continuar el 2021 almenys tres conflictes paral·lels i solapats: entre el Govern i l'Exèrcit d'Alliberament Nacional (ELN); entre el Govern i els grups armats dissidents de les Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia-Exèrcit del Poble, i entre l'ELN i les Autodefenses Gaitanistes de Colòmbia.

El 2021, el Brasil va presenciar un augment de morts en enfrontaments i altres conflictes, i la violència contra civils va causar tantes morts com els enfrontaments. La naturalesa del conflicte armat al Brasil és complexa i difícil de definir. Al voltant del 57% de les 2.620 morts en enfrontaments es poden atribuir a la violència entre forces estatals i grups armats no identificats, o a la violència entre la policia i les milícies polítiques, mentre que el 42% es va deure a la violència entre milícies polítiques.

A Veneçuela, les forces governamentals van cometre actes de violència en l'intent de l'Estat per recuperar el control sobre franges de territori perdudes a mans de bandes i grups armats. ●

4. CONFLICTES ARMATS I PROCESSOS DE PAU A ÀSIA I OCEANIA

Nou països d'Àsia i Oceania van patir conflictes armats actius el 2021, dos més que el 2020. Tres al sud d'Àsia: l'Afganistan (gran guerra civil internacionalitzada), l'Índia (conflictes armats fronterers interestatals i subnacionals de baixa intensitat) i el Pakistan (conflictes armats fronterers interestatals i subnacionals d'alta intensitat); quatre al sud-est asiàtic: un gran conflicte armat a Myanmar i conflictes armats subnacionals de baixa intensitat a les Filipines, Indonèsia i Tailàndia; i un nou conflicte interestatal de baixa intensitat a l'Àsia Central entre el Kirguizistan i el Tadjikistan. El total de víctimes en conflictes a Àsia i Oceania va augmentar un 59% el 2021 (després d'haver disminuït gairebé un 50% el 2020).

Tres tendències emergents van continuar sent motiu de preocupació el 2021: (a) la creixent rivalitat sino-estatunidenca, combinada amb una política exterior xinesa cada vegada més ferma; (b) les diverses amenaces i conflictes emmarcats en la categoria àmplia de terrorisme/contraterrorisme, que impliquen estats i actors no estatals, i (c) l'impacte actual dels riscos meteorològics i climàtics.

Processos de pau

El 2021 només uns pocs conflictes armats eren abordats per processos de pau en curs o nous. Corea del Sud i Corea del Nord, la Xina i els EUA van acordar “en principi” declarar la fi oficial de la Guerra de Corea. Es va assolir un nou alto el foc entre l'Índia i el Pakistan pel que fa a l'actual conflicte armat interestatal pel Caixmir, així com una lleugera distensió en les relacions sino-índies. El 2021 hi va haver cinc opera-

AFGANISTAN

A l'Afganistan, la guerra va arribar a la seva fi després que els talibans es fessin amb el control del país un cop retirades definitivament les forces dels EUA i de l'OTAN. La ràpida desintegració del Govern afganès i el retorn triomfal dels talibans al poder van deixar diversos interrogants sobre la capacitat dels talibans per governar i unificar el país, el futur dels drets humans i el paper de la dona en la societat, així com la probable resposta de les potències regionals i de la resta de la comunitat internacional.

cions de pau multilaterals actives a la regió, el mateix nombre que el 2020.

Myanmar

A Myanmar, un cop d'estat militar a principis de febrer del 2021 va posar fi al recent i breu període de govern civil i va provocar una escalada de protestes i violència arreu del país. El conflicte armat va passar de baixa intensitat a ser un gran conflicte armat, amb més d'11.000 morts relacionades el 2021. A finals d'any, les forces del govern i les de la resistència —una coalició poc definida de grups ètnics armats i milícies civils— estaven bloquejades en un cul-de-sac violent que la diplomàcia regional no semblava poder trencar. A més de la violència armada i l'opressió del règim, Myanmar va afrontar una creixent crisi humanitària caracteritzada per una recessió econòmica cada vegada més profunda, l'augment del desplaçament intern, l'enfonsament de l'atenció sanitària i l'augment de la pobresa i la inseguretat alimentària. ●

5. CONFLICTES ARMATS I PROCESSOS DE PAU A EUROPA

El 2021 hi va haver dos conflictes armats actius a Europa: el conflicte fronterer inter-estatal entre Armènia i l'Azerbaidjan pel control de Nagorno-Karabakh i l'actual conflicte armat subnacional internacionalitzat de baixa intensitat a Ucraïna. A finals del 2021, un segon desplegament militar rus a gran escala prop de les fronteres d'Ucraïna va fer témer que es convertís en un gran conflicte armat interestatal, fet que es va produir el febrer del 2022.

Ucraïna

Ucraïna ha estat el focus del principal conflicte territorial d'Europa des de l'annexió russa de Crimea el març del 2014 i el consegüent esclat del conflicte armat a l'est d'Ucraïna, a la zona denominada Donbass. Després de mantenir-se en un nivell baix durant mesos, el conflicte armat al Donbass es va tornar a intensificar el març i l'abril del 2021, quan els rebels amb suport rus i les forces governamentals ucraïneses es van enfrontar en una violació de l'acord d'alto el foc de juliol del 2020.

Les tensions van augmentar encara més quan Rússia va desplegar desenes de milers de soldats al llarg de la frontera amb Ucraïna a finals de març i principis d'abril del 2021. Al novembre, amb les converses de pau estancades, Rússia va tornar a desplegar milers de soldats prop de la seva frontera amb Ucraïna, després de retirar només parcialment les seves forces concentrades a l'abril. Encara que els motius i objectius de Rússia semblaven deliberadament ambigus, el president Vladimir Putin semblava utilitzar l'amenaça d'invasió per assegurar-se una Ucraïna més dòcil i també amplis canvis en l'ordre de seguretat europeu, així com per transmetre força a la població russa.

Tensions persistents entre Rússia i la resta d'Europa

El conflicte ucraïnès va ser l'epicentre de les tensions persistents entre Rússia i la resta d'Europa al voltant de temes com els atacs informàtics, el tracte al líder de l'oposició russa Alexei Navalny, la crisi política a Bielorússia i l'enfortiment de la cooperació bilateral sino-russa en matèria de seguretat. El desembre del 2021, aquestes tensions van culminar amb les demandes de seguretat que Rússia va posar sobre la taula en dos projectes de tractat que s'havien de discutir en una sèrie de reunions a principis de gener del 2022 amb els EUA i l'OTAN. Rússia va insistir que, si no s'aproven els documents, es produiria una resposta militar indeterminada però greu, per bé que una part molt minsada dels redactats podia ser acceptada pels EUA o l'OTAN.

Conflictes no resolts

A la resta d'Europa van persistir les tensions en conflictes en gran mesura inactius però no resolts a l'espai postsoviètic, els Balcans occidentals i Xipre. L'alto el foc de novembre del 2020 entre Armènia i l'Azerbaidjan es va mantenir en gran mesura a les zones on es van desplegar les forces de pau russes, però en d'altres les morts en enfrontaments esporàdics i les violacions de l'alto el foc van continuar per sobre del llindar de conflicte armat. També es van produir problemes greus i complexos de seguretat en els veïns del sud d'Europa, especialment a la Mediterrània oriental.

El 2021 hi va haver 19 operacions de pau multilaterals actives a Europa, una més que l'any anterior. ●

6. CONFLICTES ARMATS I PROCESSOS DE PAU A L'ORIENT MITJÀ I EL NORD D'ÀFRICA

El 2021 vuit estats tenien conflictes armats actius a l'Orient Mitjà i el nord d'Àfrica (la mateixa xifra que el 2020): Egipte, l'Iraq, Israel (Palestina), el Líban, Líbia, Síria, Turquia i el Iemen. Les víctimes en conflictes a la regió es va reduir per quart any consecutiu, amb un descens de vora el 75% des del 2017. El Iemen va ser l'únic gran conflicte armat de la regió, amb més de 10.000 víctimes anuals, i, a part de l'Iraq i Síria (conflictes armats d'alta intensitat), la resta van ser de baixa intensitat. Molts dels conflictes estaven interconnectats i implicaven potències regionals i internacionals, així com nombrosos actors no estatals. El 2021 hi va haver 14 operacions multilaterals de pau actives a l'Orient Mitjà i el nord d'Àfrica, la mateixa xifra que l'any anterior.

Conflictes armats complexos i interrelacionats a l'Iraq, Síria i Turquia

La situació a Síria va seguir inestable el 2021. Turquia i les seves milícies sirianes aliades van intensificar els atacs al territori controlat pels kurds al nord-est de Síria. L'alto el foc a Idlib mediat per Rússia i Turquia el 2020 va seguir en vigor. L'Iraq va seguir sent un estat fràgil, amb institucions febles i un distanciament creixent entre el Govern i algunes milícies. Turquia va continuar amb les seves operacions militars al nord de l'Iraq, i també va persistir el dilatat conflicte armat amb els rebels kurds al sud-est de Turquia.

Nord d'Àfrica

La insurgència egípcia de baix nivell al Sinai va continuar el 2021, mentre que la disputa territorial pel Sàhara Occidental entre el Marroc i el Front Popular d'Allibe-

EL CONFLICTE ISRAELIANO-PALESTÍ

La dinàmica subjacent del conflicte israeliano-palestí va continuar el 2021. El maig del 2021, el conflicte a Gaza es va tornar a intensificar i Israel i Hamàs es van embrancar en una guerra d'11 dies, la quarta en 14 anys. El conflicte de Gaza també va provocar disturbis a Cisjordània, així com una vaga general sense precedents entre els palestins d'Israel, Gaza i Cisjordània, i grans protestes als carrers i multituds violentes a les ciutats i pobles mixtos d'Israel.

rament de Saguia el-Hamra i Río de Oro (Front Polisario), que es remunta quaranta anys enrere, va començar a agreujar-se i va contribuir a l'augment de les tensions entre Algèria i el Marroc. A Líbia, l'alto el foc amb suport internacional que es va acordar l'octubre del 2020 es va mantenir força el 2021, però, malgrat l'establiment d'un nou govern interí d'unitat per primera vegada des del 2014, l'ajornament de les eleccions de desembre del 2021 va provocar un augment de la incertesa en el full de ruta per consolidar la pau.

Iemen

La guerra civil al Iemen va continuar tot l'any i va agreujar encara més una de les pitjors crisis humanitàries del món, amb més de mig milió de persones al caire de la fam. A finals del 2021, després de set anys de fragmentació territorial i proliferació de grups armats i subconflictes, el conflicte es va tornar a intensificar i les perspectives d'una solució política seguïen sent remotes. ●

7. CONFLICTES ARMATS I PROCESSOS DE PAU A L'ÀFRICA SUBSAHARIANA

El 2021 hi va haver conflictes armats actius almenys a 18 dels 49 estats de la regió. En 12 es van produir conflictes d'alta intensitat: Burkina Faso, el Camerun, Etiòpia, Mali, Moçambic, el Níger, Nigèria, la República Centreafricana (RCA), la República Democràtica del Congo (RDC), Somàlia, el Sudan i Sudan del Sud. En 6 estats es van produir conflictes subnacionals de baixa intensitat: Benín, Burundi, Kenya, Madagascar, el Txad i Uganda. Es calcula que 11 d'aquests 18 estats van patir més víctimes en conflictes el 2021 que el 2020, i que l'augment total a la regió es va situar al voltant del 19%.

Gairebé tots els conflictes armats es van internacionalitzar a causa de la presència d'actors estatals externs i/o de les activitats transnacionals de grups armats i xarxes delictives. La dinàmica dels conflictes i les tensions ètniques i religioses tenien moltes vegades en origen una combinació de debilitat estatal, corrupció, serveis bàsics ineficients, competència pels recursos naturals, desigualtat i un sentiment de marginació. Els dilemes sobre seguretat a la regió el 2021 també es van veure condicionats per la presència de grups armats, xarxes delictives i la violència relacionada amb les eleccions, així com per l'escassetat d'aigua i l'impacte cada vegada més gran del canvi climàtic. Quatre cops militars van aconseguir el seu objectiu (a Guinea, Mali, el Sudan i el Txad) i tres no (a l'RCA, el Níger i el Sudan), quan el 2020 només se'n van produir un (a Mali). El 2021 no es van aconseguir avenços substancials en cap dels processos de pau, encara que els estats van seguir acollint més operacions

EL CONFLICTE DE TIGRE

El conflicte armat a la regió de Tigre, al nord d'Etiòpia, entre les forces del govern federal i el Front d'Alliberament del Poble de Tigre, es va agreujar durant el 2021, i la seva expansió a les regions veïnes d'Amhara i Àfar va provocar una crisi humanitària cada vegada més profunda. La intensitat de la guerra va fluctuar molt al llarg del 2021 i a finals d'any es va arribar a un punt mort.

de pau multilaterals (22) que cap altra regió del món.

Oest d'Àfrica

Burkina Faso, Mali, el Níger i Nigèria van ser els focus d'inseguretat d'aquesta regió el 2021, sobretot pels atacs de grups armats, alguns dels quals actuen a més d'un país. Entre les forces de seguretat que els combaten n'hi ha de nacionals, regionals i internacionals, així com grups locals d'autodefensa.

El juny del 2021 França va anunciar la retirada dels 5.000 soldats de l'Operació Barkhane a Mali, que seran substituïts per la força operativa multinacional europea Takuba, creada el 2020. La situació de seguretat a Nigèria va empitjorar el 2021, amb un augment del 27% de les víctimes en conflictes en relació amb el 2020, a causa sobretot de l'elevat nombre de conflictes entre agricultors i pastors a les zones centrals del país, del fort augment del bandidatge al nord-oest i de la intensificació dels aixecaments separatistes al sud-est.

Àfrica Central

La violència a gran escala va continuar a l'est de l'RDC, ja que grups armats externs i congolesos es van enfrontar al Govern en múltiples conflictes armats, juntament amb un ressorgiment de la violència inter-

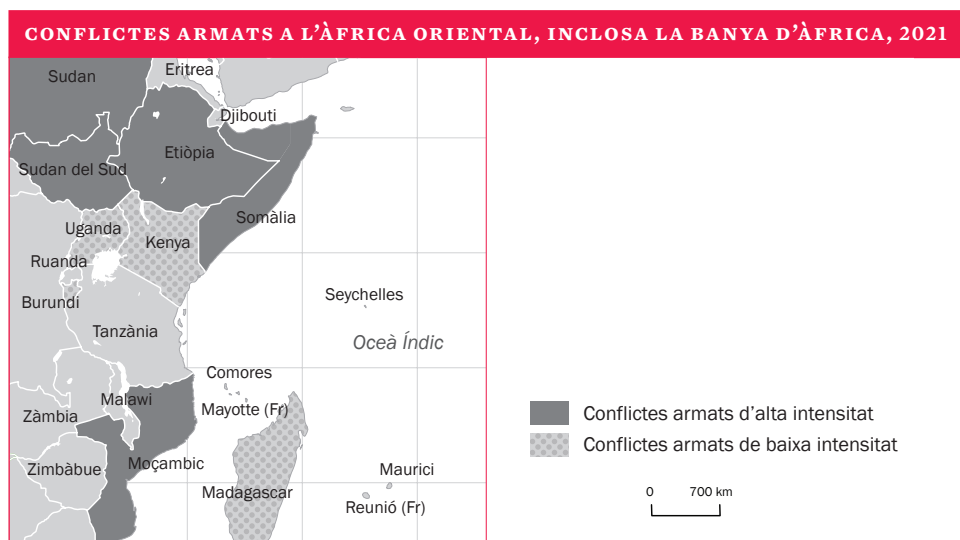
comunitària. Al Camerun va continuar la insurgència separatista anglòfona al sud-oest i nord-oest del país, així com la insurgència al nord. A l'RCA, la situació de seguretat es va tornar encara més inestable, ja que les forces governamentals, amb el suport d'empreses militars privades russes i soldats ruandesos, van participar en combats per recuperar territori als grups armats. A causa de la creixent influència d'aquestes empreses russes, França va suspendre l'ajuda i la cooperació militar a l'RCA el juny del 2021, i la UE va suspendre les seves activitats d'entrenament militar al desembre.

Àfrica Oriental

A l'Àfrica Oriental 9 dels 22 estats o territoris es van veure immersos en conflictes armats actius el 2021, i 5 d'aquests —Etiòpia, Moçambic, Somàlia, el Sudan i Sudan del Sud— van experimentar una contínua o brusca escalada de la violència armada a gran escala que ha provocat més de 9,6 milions de desplaçats interns i més de 4,7 milions

de refugiats. A la regió es van seguir cometent greus violacions dels drets humans contra civils, i almenys 33,8 milions de persones van patir una greu inseguretat alimentària.

La insurgència a la província de Cabo Delgado, al nord de Moçambic, va continuar el 2021 i va donar lloc a una intervenció militar regional el juliol del 2021, però les causes profundes del conflicte, com ara la necessitat d'una distribució més equitativa dels recursos minerals i dels hidrocarburs de la província, continuaven sense abordar-se. A Somàlia, Al-Shabab va seguir sent una gran amenaça tot i la presència d'una operació de pau encapçalada per la Unió Africana. Al Sudan del Sud es van produir avenços cap a l'aplicació de l'acord de pau del 2018, però la violència va seguir afectant comunitats de tot el país. Al Sudan, malgrat l'acord de Pau de Juba de l'octubre del 2020, la situació es va deteriorar el 2021: cop militar a l'octubre i una estimació de gairebé el doble de víctimes mortals en conflictes al llarg de l'any. ●

Nota: Les fronteres utilitzades en aquest mapa no impliquen que el SIPRI les aprovi o accepti.

8. DESPESA MILITAR I EVOLUCIÓ EN LA PRODUCCIÓ D'ARMES

La despesa militar mundial va augmentar per setè any consecutiu el 2021 fins als 2,113 bilions de dòlars, superant per primer cop els dos bilions. Va representar el 2,2% del PIB mundial, l'equivalent a 268 dòlars per persona. La despesa mundial va ser un 0,7% superior a la del 2020 i un 12% superior a la del 2012. Aquesta trajectòria ascendent es va mantenir malgrat les fluctuacions econòmiques induïdes per la pandèmia de covid-19.

Tot i que el món va destinar més a les forces armades en termes absoluts, en general els pressupostos nacionals van créixer més ràpid que els militars. El 2021, els països van destinar una mitjana del 6% de la despesa pública als exèrcits. Aquesta xifra és inferior al 6,1% del 2020 i al 6,6% del 2012. Sembla, doncs, que els governs estan invertint més en l'exèrcit però destinen encara més a despeses no militars.

Costos d'oportunitat

No obstant això, els dos bilions de dòlars gastats en exèrcits representen una oportunitat perduda per complir els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) de l'Agenda 2030 i els objectius de l'acord de París del 2015 sobre el canvi climàtic. Tan sols desviant una petita fracció d'aquesta suma a aquests objectius es podria millorar la seguretat en un sentit més ampli i afavorir l'assoliment dels ODS. Durant el 2021, es van ratificar diverses iniciatives de l'ONU per revertir la tendència a l'alça de la despesa militar, com ara la crida del secretari general de l'ONU per reduir de manera urgent l'excessiva despesa militar i augmentar la inversió en infraestructures socials i seguretat humana.

DESPESA MILITAR MUNDIAL, 2021

Regió	Despesa (mm\$)	Variació (%)
Àfrica	(39,7)	1,2
Àfrica subsahariana	20,1	4,1
Nord d'Àfrica	(19,6)	-1,7
Amèrica	883	-1,2
Amèrica Central i Carib	11,0	-2,5
Amèrica del Nord	827	-1,2
Amèrica del Sud	45,3	-0,6
Àsia i Oceania	586	3,5
Àsia Central	1,8	-0,8
Est asiàtic	411	4,9
Oceania	35,3	3,5
Sud d'Àsia	95,1	0,8
Sud-est asiàtic	43,1	-2,3
Europa	418	3,0
Europa Central i Occidental	342	3,1
Europa de l'Est	76,3	2,3
Orient Mitjà	(186)	-3,3
Total mundial	2.113	0,7

() = estimació incerta.

Nota: Xifres de despesa en dòlars EUA, a preus i tipus de canvi corrents. Les variacions són en termes reals, basades en dòlars EUA constants (2020).

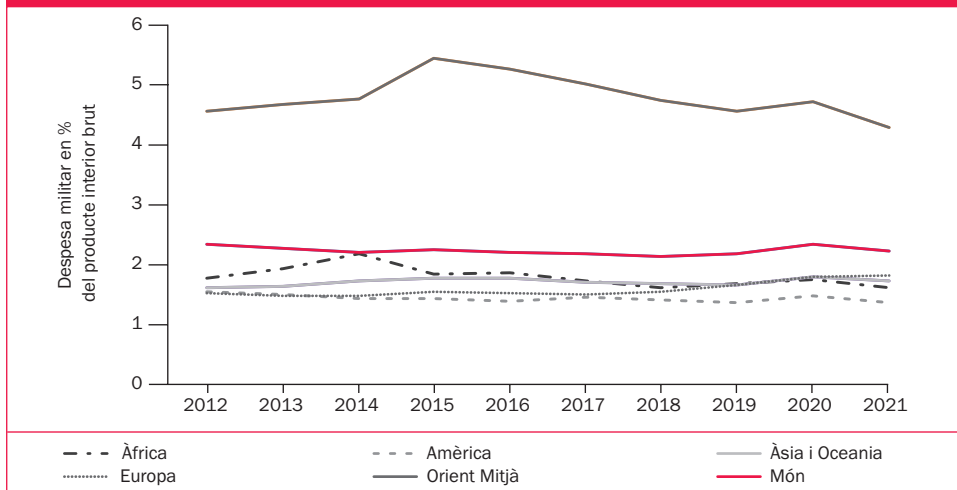
Patrons de despesa regionals

La despesa militar africana va augmentar per tercer any consecutiu, aquest cop un 1,2%. L'augment del 56% a Nigèria, fins als 4.500 milions de dòlars, va ser el seu increment anual més gran des del 1975 i va influir molt en la tendència general de la regió.

La despesa militar a Amèrica es va reduir un 1,2%. Les tendències a la regió estan impulsades sobretot per la despesa dels EUA, el país que més gasta en exèrcits. La despesa estatunidenca va arribar als 801.000 milions de dòlars el 2021, el 38% del total mundial. Això va suposar un augment nominal del 2,9%, però un descens en termes reals del 1,4% (per la taxa d'inflació més alta des del

CÀRREGA MILITAR, PER REGIÓ, 2012-21

1982). El 2021, els EUA van posar fi a la seva presència militar a l'Afganistan després de gairebé vint anys. Entre el 2001 i el 2021, el Govern dels EUA va gastar més de 2,3 bilions de dòlars en la guerra, inclosa la inversió de 85.000 milions de dòlars per reforçar les forces de seguretat afganeses.

L'augment del 3,5% de la despesa militar a Àsia i Oceania va continuar una tendència a l'alça ininterrompuda almenys des del 1989. La despesa militar de la Xina, estimada en 293.000 milions de dòlars, la segona més gran del món el 2021, va suposar un augment del 4,7% respecte al 2020. També van augmentar la despesa altres grans potències regionals: un 0,9% l'Índia, un 7,3% el Japó i un 4,7% Corea del Sud.

L'augment de les tensions geopolítiques va ser un factor important en l'increment del 3% de la despesa militar a Europa. La despesa militar russa va créixer per tercer any consecutiu el 2021 i va augmentar un 2,9%, fins als 65.900 milions de dòlars. El pressupost militar es va revisar a l'alça al llarg de l'any, probablement per l'acumulació de forces russes a la frontera amb Ucraïna.

La despesa militar a l'Orient Mitjà va disminuir un 3,3% el 2021, en gran part a causa de la caiguda del 17% de la despesa de l'Aràbia Saudita, que va representar el 30% del total regional. Part del descens regional es va veure compensat per un augment de l'11% en la despesa militar iraniana, fet que converteix l'Iran en el 14è país amb més despesa militar el 2021.

Producció d'armes i serveis militars

Les vendes de les cent empreses més grans d'armes i serveis militars (el Top 100 del SIPRI) van totalitzar 531.000 milions de dòlars el 2020, l'any més recent amb dades disponibles. La producció mundial d'armes va resistir força bé la recessió econòmica provocada per la pandèmia de covid-19: mentre que l'economia mundial es va contraure un 3,1% el 2020, les vendes agregades d'armes del Top 100 van augmentar. Al Top 100 hi havia 41 empreses d'armes estatunidenques, amb vendes per valor de 285.000 milions de dòlars, i 5 de xineses, amb vendes per valor de 66.800 milions de dòlars. ●

9. TRANSFERÈNCIES INTERNACIONALS D'ARMES

El volum de les transferències internacionals de grans armes en el quinquenni 2017-21 va ser un 4,6% inferior al de 2012-16 i un 3,9% superior al de 2007-11. El volum de les transferències el 2017-21 va ser un dels més alts des del final de la guerra freda, però encara era un 35% inferior als totals de 1977-81 i 1982-86, quan les transferències d'armes van tocar sostre. Les adquisicions estatals d'armes, sovint a proveïdors estrangers, estan impulsades sobretot per conflictes armats violents i tensions polítiques. Hi ha forts indicis d'un augment de les tensions a la majoria de les regions i sembla probable que hi hagi més demanda de grans armes en els propers anys, bona part de la qual se satisfarà amb transferències internacionals.

Proveïdors de grans armes

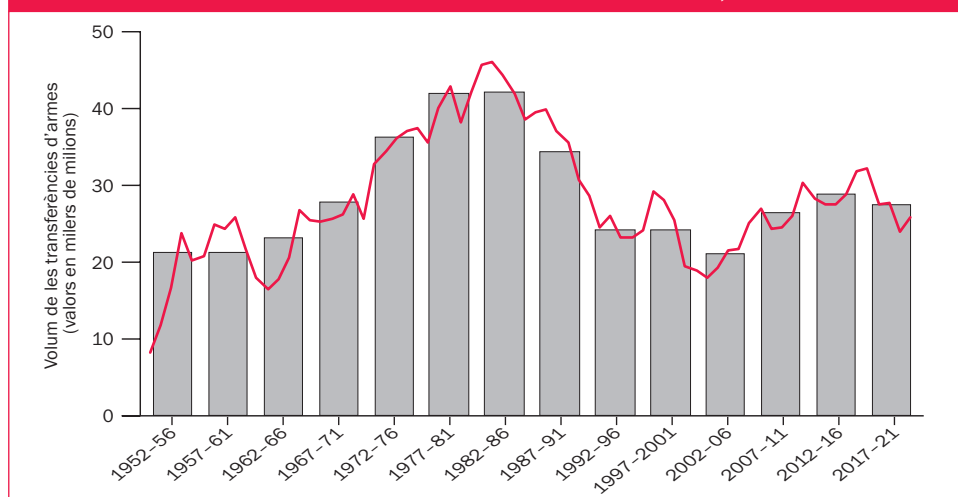
El SIPRI ha identificat 60 estats com a exportadors de grans armes el 2017-21, però

la majoria són exportadors menors. Els 25 proveïdors més grans van representar el 99% del volum de les exportacions, i els 5 proveïdors més grans del període —EUA, Rússia, França, Xina i Alemanya— el 77%.

Des del 1950, els EUA i Rússia (o la Unió Soviètica abans del 1992) han estat sistemàticament els proveïdors més grans, amb diferència. Amb tot, les exportacions d'armes dels EUA van ser un 108% més altes que les de Rússia el 2017-21, en comparació amb el 34% més alt el 2012-16, i és probable que la diferència s'amplii. El 2017-21 les exportacions d'armes dels EUA van representar el 39% del total mundial i van ser un 14% superiors a les de 2012-16. En canvi, les exportacions russes van disminuir un 26% i la seva proporció en el total mundial es va reduir del 24% el 2012-16 al 19% el 2017-21.

Les exportacions de França, el tercer proveïdor, van créixer un 59% entre 2012-16 i 2017-21, mentre que les de la Xina i Alemanya van disminuir un 31% i un 19%, respectivament.

TENDÈNCIA EN LES TRANSFERÈNCIES DE GRANS ARMES, 1952-2021

Nota: El gràfic de barres mostra el volum anual mitjà de les transferències d'armes durant períodes quinquennals i el gràfic de línies mostra els totals anuals.

PRINCIPALS EXPORTADORS I IMPORTADORS DE GRANS ARMES, 2017-21

Exportador	Proporció mundial (%)	Importador	Proporció mundial (%)
1 EUA	39	1 Índia	11
2 Rússia	19	2 Aràbia Saudita	11
3 França	11	3 Egipte	5,7
4 Xina	4,6	4 Austràlia	5,4
5 Alemanya	4,5	5 Xina	4,8
6 Itàlia	3,1	6 Qatar	4,6
7 Regne Unit	2,9	7 Corea del Sud	4,1
8 Corea del Sud	2,8	8 Pakistan	3,0
9 Espanya	2,5	9 EAU	2,8
10 Israel	2,4	10 Japó	2,6

EAU = Emirats Àrabs Units.

Importadors de grans armes

El SIPRI ha identificat 163 estats com a importadors de grans armes el 2017-21. Els cinc més grans van ser l'Índia, l'Aràbia Saudita, Egipte, Austràlia i la Xina, en conjunt el 38% de les importacions d'armes. La regió que va rebre més volum de subministraments de grans armes el 2017-21 va ser Àsia i Oceania, amb el 43% del total, seguida de l'Orient Mitjà, que en va rebre el 32%, Europa (13%), Àfrica (5,8%) i Amèrica (5,5%). Entre 2012-16 i 2017-21 va augmentar el flux d'armes cap a Europa (19%) i l'Orient Mitjà (2,8%), mentre que cap a Àfrica (-34%), Amèrica (-36%) i Àsia i Oceania (-4,7%) va disminuir.

La majoria dels 163 importadors estan directament implicats en conflictes armats violents o tensions amb altres estats en què les grans armes importades juguen un paper important. Per exemple, almenys 5 dels 10 principals importadors de grans armes (l'Índia, l'Aràbia Saudita, Egipte, el Pakistan i els Emirats Àrabs Units) durant el període 2017-21 van participar en conflictes armats el 2021, mentre que tres (la Xina, Corea del Sud i el Japó) es van veure

IMPORTACIONS DE GRANS ARMES, PER REGIÓ

Regió receptora	Proporció mundial (%) 2017-21	Variació (%) del volum d'importacions de 2012-16 a 2017-21
Àfrica	5,8	-34
Amèrica	5,5	-36
Àsia i Oceania	43	-4,7
Europa	13	19
Orient Mitjà	32	2,8

immersos en importants tensions intraestats. Molts dels exportadors són participants o parts interessades directes en almenys alguns dels conflictes i tensions, fet que explica en part per què estan disposats a subministrar armes, fins i tot quan aquest subministrament pot semblar que contradiu les seves polítiques oficials d'exportació d'armes.

El valor financer de les exportacions d'armes dels estats

Encara que les dades del SIPRI sobre transferències d'armes no en representen el valor financer, molts estats exportadors publiquen xifres sobre el valor financer de les seves exportacions. A partir d'aquestes dades, el SIPRI calcula que el valor total del comerç mundial d'armes va ser d'almenys 112.000 milions de dòlars el 2020 (l'any més recent amb dades financeres disponibles), enfront dels 87.000 milions de dòlars (en dòlars constants del 2020) el 2011. El valor total del comerç d'armes el 2020 va ser d'aproximadament el 0,5% del valor total del comerç internacional global el 2020. ●

10. FORCES NUCLEARS AL MÓN

A inicis del 2022, nou estats —els Estats Units, Rússia, el Regne Unit, França, la Xina, l'Índia, el Pakistan, Israel i Corea del Nord— posseïen aproximadament 12.705 armes nuclears, de les quals es calcula que 9.440 estaven en arsenals militars en disposició de ser utilitzades. Es calcula que 3.732 d'aquestes ogives estaven desplegades amb forces operatives, i unes 2.000 es mantenen en estat d'alerta operativa alta.

Arsenals nuclears

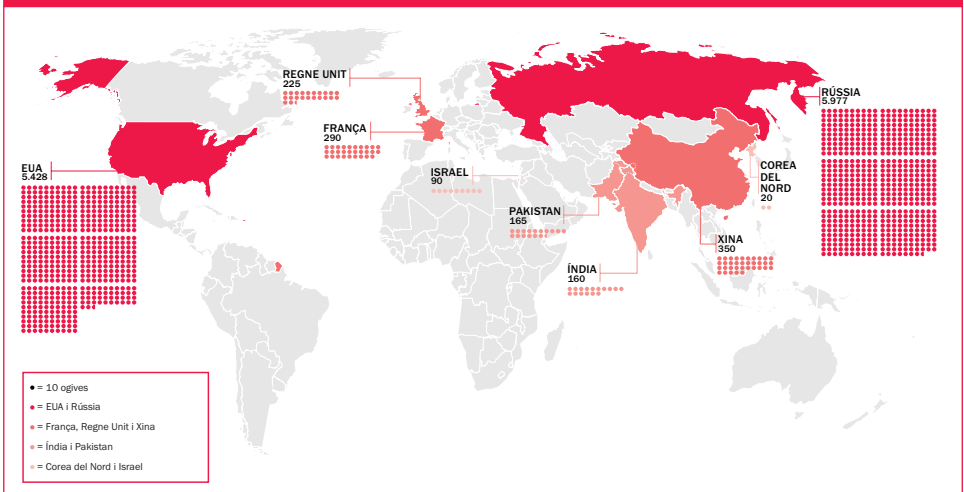
En general, el nombre d'ogives nuclears al món continua disminuint, però això es deu sobretot al desmantellament rus i estatunidenc de les ogives retirades. Les reduccions globals d'ogives operatives semblen haver-se estancat i és possible que el nombre estigui tornant a augmentar. Al mateix temps, tant els EUA com Rússia tenen en marxa extensos i costosos programes per substituir i modernitzar les seves ogives nuclears i els sistemes vectors aeris i

balístics, així com les instal·lacions de producció d'armes nuclears.

Els altres estats amb armes nuclears tenen arsenals força més reduïts, però tots estan desenvolupant o desplegant nous sistemes d'armes o han anunciat la intenció de fer-ho. La Xina es troba enmig d'una important modernització i expansió del seu arsenal nuclear, que sembla incloure la construcció de més de 300 sitges de míssils noves. L'Índia i el Pakistan també sembla que estan ampliant els seus arsenals nuclears, mentre que el 2021 el Regne Unit va anunciar que tenia la intenció d'ampliar el seu.

El programa nuclear de Corea del Nord continua sent fonamental en la seva estratègia de seguretat nacional, malgrat que el 2021 no va dur a terme cap assaig d'armes nuclears o sistemes vectors de míssils balístics de llarg abast. El SIPRI calcula que Corea del Nord ha muntat fins a 20 ogives, però que probablement tingui prou material físsil per a uns 45-55 artefactes nuclears.

RESERVES MUNDIALS D'ARMES NUCLEARS, GENER 2022

Nota: Les fronteres utilitzades en aquest mapa no impliquen que el SIPRI les aprovi o accepti.

RESERVES MUNDIALS DE MATERIALS FÍSSILS, 2021

La matèria primera de les armes nuclears és el material fissil, sigui urani altament enriquit (UAE) o plutoni separat. Els EUA, França, el Regne Unit, Rússia i la Xina han produït UAE i plutoni per a ús en armes nuclears, l'Índia i Israel han produït principalment plutoni i el Pakistan ha produït principalment UAE, però està millorant la seva capacitat per produir plutoni. Corea del Nord ha produït plutoni per a ús en armes nuclears, però es creu que també produeix UAE per a armes nuclears. Tots els estats que disposen d'una indústria nuclear civil tenen capacitat per produir materials fissils.

El Grup Internacional sobre Materials Fissils recull informació sobre els estocs mundials de materials fissils.

Estocs mundials (tones), 2021

<i>Urani altament enriquit</i>	-1.250
En/disponible per a armes	1.100
No disponible directament ^a	145
No disponible (salvaguardat)	10
<i>Plutoni separat</i>	-545
En/disponible per a armes	-140
No disponible directament ^a	-260
No disponible (salvaguardat)	-145

Notes: Els totals s'arrodoneixen a les 5 ogives més properes.

^a Aquest material no està disponible directament per a les armes, però no està sotmès a salvaguardes.

Nivells baixos de transparència

La disponibilitat d'informació fiable sobre l'estat dels arsenals nuclears i les capacitats dels estats que tenen armes nuclears varia molt. Els EUA, el Regne Unit i França han declarat certa informació. Rússia, tot i compartir informació amb els EUA, es nega a revelar el desglossament detallat de les seves forces nuclears estratègiques. La Xina ofereix poca informació sobre xifres o plans de desenvolupament. Els governs indi i pakista-

FORCES NUCLEARS AL MÓN, GENER 2022

Estat	Ogives desplegades	Reserves totals	Inventari total
EUA	1.744	3.708	5.428
Rússia	1.588	4.477	5.977
Regne Unit	120	180	225
França	280	290	290
Xina	-	350	350
Índia	-	160	160
Pakistan	-	165	165
Israel	-	90	90
Corea del Nord	-	20	20
Total	3.732	9.440	12.705

- = zero o valor insignificant.

Notes: Totes les estimacions són aproximades. El SIPRI revisa les seves dades sobre forces nuclears mundials cada any a partir de nova informació i actualitzacions d'avaluacions anteriors.

Les "ogives desplegades" són les col·locades en míssils o situades en bases amb forces operatives. Les xifres desplegades de Rússia i els EUA no corresponen necessàriament a les de les seves declaracions del Tractat per a la reducció d'armes estratègiques ofensives (Nou START) de 2010 a causa de les regles de recompte del tractat. "Reserves totals" es refereix a totes les ogives desplegades, així com a les ogives que són al magatzem central i que es podrien desplegar amb una certa preparació. L'"inventari total" inclou les ogives emmagatzemades més les ogives retirades en espera de ser desmantellades. És probable que algunes de les ogives retirades del Regne Unit siguin reconstituïdes per formar part del seu creixent arsenal en els propers anys.

nès proporcionen declaracions sobre alguns dels seus assajos balístics, però no donen informació sobre l'estat ni la dimensió dels seus arsenals. Corea del Nord ha reconegut haver efectuat assajos balístics i d'armes nuclears, però no proporciona informació sobre la dimensió del seu arsenal nuclear. Israel no fa declaracions sobre el seu arsenal nuclear. ●

11. DESARMAMENT NUCLEAR, CONTROL D'ARMES I NO-PROLIFERACIÓ

Va tornar a ser un any difícil per al control d'armes nuclears i els esforços de no-prolifерació. Hi va haver notícies positives a principis del 2021, quan Rússia i els EUA van acordar de prorrogar cinc anys més el Tractat per a la reducció d'armes estratègiques ofensives (Nou START) del 2010. Amb tot, segueixen havent-hi dubtes al voltant d'aquesta pròrroga de cinc anys del Nou START: donarà lloc a un acord de substitució abans del 2026? Fins a quin punt els sistemes d'armes antics i nous figurarien en un tractat de continuació?

Diàlegs sobre seguretat estratègica

Després de mantenir una reunió, els presidents dels EUA i Rússia, Joe Biden i Vladimir Putin, van proclamar a l'una que “una guerra nuclear no es pot guanyar i no s'ha de lliurar mai”. Aquesta declaració va reiterar la del 1985 dels dirigents d'aleshores, Ronald Reagan i Mikhaïl Gorbatxov, i en va precedir una de semblant de la Xina i Rússia. Després de la declaració de Rússia i els EUA, el diàleg bilateral sobre estabilitat estratègica celebrat al juliol i setembre va passar a exercir un paper central en el manteniment dels canals de comunicació entre els dos països.

Si bé Rússia i els EUA van acceptar de parlar sobre les futures opcions de control d'armes com a part d'aquest diàleg, l'opinió bipartidista als EUA és que, per tal que el control d'armes nuclears sigui efectiu, la Xina s'hi ha de comprometre. Després de la reunió de novembre del 2021 entre el president xinès Xi Jinping i el nord-americà Biden, l'assessor de seguretat nacional dels EUA va declarar que la Xina està disposada

a tirar endavant les converses sobre estabilitat estratègica. Amb tot, les declaracions oficials xineses han estat més tènues i revelen dificultats en la participació de la Xina en les converses bilaterals amb els EUA, per no parlar de les trilaterals amb els EUA i Rússia.

Corea del Nord

La ruptura de l'efímera diplomàcia nuclear bilateral entre Corea del Nord i els EUA des del 2019 va continuar el 2021. Corea del Nord, tot i anunciar el gener del 2020 que deixaria d'observar les moratòries unilaterals sobre les explosions en assajos nuclears i els vols de prova de míssils balístics de llarg abast que havia declarat el 2018, no va dur a terme cap assaig d'aquest tipus durant el 2021. Amb tot, va seguir desenvolupant míssils balístics de menor abast.

L'Iran i el Pla Integral d'Acció Conjunta

El fins ara lent desmantellament del Pla Integral d'Acció Conjunta del 2015 sobre el programa nuclear de l'Iran es va accelerar el 2021. Les sancions dels EUA van seguir vigents i l'Iran va intensificar les seves activitats nuclears, en particular augmentant l'enriquiment d'urani fins al 60% de l'isòtop urani-235. L'Iran també va començar a restringir per primera vegada les inspeccions de l'Organisme Internacional d'Energia Atòmica autoritzades pel Pla Integral. Tot i la intenció declarada tant pels EUA com l'Iran de restablir-lo, les parts no van arribar a cap acord en les set rondes de negociacions celebrades el 2021. La possibilitat de restablir el Pla Integral seguia sent una qüestió oberta a finals del 2021.

Entra en vigor el Tractat sobre la prohibició de les armes nuclears

El Tractat sobre la prohibició de les armes nuclears del 2017 va entrar en vigor el 22 de

XIFRES TOTALS D'ARMES OFENSIVES ESTRATÈGIQUES RUSSES I NORD-AMERICANES SEGONS EL NOU START, A 5 FEBR. 2011 I 1 SET. 2021

Categoria	Límit del Tractat ^a	Rússia			Estats Units		
		Feb. 2011	Set. 2021	Varia-ció	Feb. 2011	Set. 2021	Varia-ció
MBI, MBLS i bombarders pesants desplegats	700	521	527	+6	882	665	-217
Ogives nuclears en MBI, MBLS i bombarders pesants desplegats ^b	1.550	1.537	1.458	-79	1.800	1.389	-411
Llançadors desplegats i no desplegats de MBI, MBLS i bombarders pesants	800	865	742	-123	1.124	800	-324

MBI = míssil balístic intercontinental; MBLS = míssil balístic llançat des d'un submarí.

^a El tractat va entrar en vigor el 5 de febrer del 2011. Els límits del tractat s'havien d'assolir abans del 5 de febrer del 2018.

^b Cada bombarder pesant, tant si està equipat amb míssils de creuer com bombes de gravetat, es compta com si portés una sola ogiva, encara que l'avió pugui portar càrregues d'armes més grans.

gener del 2021. El secretari general de l'ONU el va descriure com “un pas important cap a un món lliure d'armes nuclears”. Aquest és el primer tractat que estableix una prohibició completa de les armes nuclears, incloent-hi el desenvolupament, el desplegament, la possessió, l'ús i l'amenaça d'ús. Aquesta prohibició ha posat de manifest la tensió entre el desarmament nuclear i la dissuasió nuclear: mentre que la societat civil i molts estats sense armes nuclears han acollit el Tractat amb satisfacció, els estats amb armes nuclears i els seus aliats consideren que afebleix l'ordre nuclear existent basat en el Tractat de no-prolifерació del 1968 (TNP) i no s'hi han adherit.

La 10a conferència de revisió del TNP es va ajornar per segon any a causa de la pandèmia de covid-19. La conferència de revisió, prevista ara per l'agost del 2022, hauria marcat el cinquantenari de l'entrada en vigor del TNP i un quart de segle des que el Tractat es va prorrogar indefinidament. La conferència anual de l'ONU sobre l'establiment d'una zona lliure d'armes nuclears i altres armes de destrucció massiva a l'Ori-

ent Mitjà va celebrar la seva segona sessió anual el novembre-desembre del 2021, tot i que sense la participació d'Israel.

El Tractat de prohibició completa dels assajos nuclears

Una altra fita el 2021 va ser el 25è aniversari del Tractat de prohibició completa dels assajos nuclears (TPCAN) del 1996, el tractat internacional que prohibiria totes les explosions d'assajos nuclears en tots els entorns. Tot i que encara no ha entrat en vigor, en l'últim quart de segle el TPCAN ha establert una norma internacional contra els assajos nuclears, ha contribuït a frenar el desenvolupament de la capacitat de produir armes nuclears i ha frenat una important contaminació radioactiva. La seva exclusiva xarxa internacional de vigilància d'estacions i laboratoris per a la verificació dels tractats ha reforçat el règim de no-prolifерació i desarmament nuclear i s'ha convertit en una font incomparable de dades i coneixements tècnics. ●

12. AMENACES QUÍMIQUES, BIOLÒGIQUES I SANITÀRIES PER A LA SEGURETAT

La pandèmia persistent de covid-19

A finals del 2021, l'Organització Mundial de la Salut (OMS) va informar de més de 286 milions de casos de covid-19 al món i més de 5,4 milions de morts registrades. És probable que les xifres reals siguin molt més altes. L'origen de la pandèmia va seguir sent un tema de dissensió política. Un informe conjunt de l'OMS i la Xina del març del 2021 va afirmar que, de les quatre hipòtesis sobre l'origen, la via "més probable" era que el virus hagués saltat d'una espècie animal a una altra abans d'infectar les persones. Aquest informe, però, va rebre una allau de crítiques i l'OMS va acabar dient que totes les teories seguien obertes. Es va crear un nou grup assessor de l'OMS que s'espera que exerceixi un paper fonamental en la propera fase d'estudi sobre l'origen.

Les repercussions de la pandèmia de covid-19 han demostrat que la comunitat internacional ha d'estar molt més ben preparada davant de possibles pandèmies. El desembre del 2021, l'Assemblea Mundial de la Salut va acordar iniciar un procés global sobre un nou tractat internacional per reforçar la prevenció, preparació i resposta davant d'una pandèmia.

Control d'armes biològiques

El 2021 es van celebrar les reunions d'experts i d'estats part en el marc de la Convenció sobre armes biològiques i tòxiques (CABT) del 1972 que s'havien posposat a causa de la pandèmia el 2020. Si bé aquestes reunions van revelar acords amplis entre els estats sobre la millor manera de reforçar la CABT, també van mostrar grans desacords, així com tensions geopolítiques més

àmplies entre la Xina, Rússia i els EUA que van afectar els debats. Trobar un mínim d'interessos comuns perquè les negociacions de la novena conferència de revisió del 2022 donin fruits serà complicat, però si cadascun dels tres estats articula plans que abordin el compliment, la transparència i la rendició de comptes, és possible arribar a una solució viable de compromís.

Control d'armes químiques i desarmament

Els desacords en el marc de la CABT es van veure clarament reflectits en els debats del 2021 en el marc de la Convenció sobre armes químiques del 1993. Una sèrie de participants va seguir intentant afeblir i qüestionar l'autoritat i el treball dels equips d'investigació de l'Organització per a la prohibició de les armes químiques (OPAQ) i de l'ONU. Van continuar les investigacions sobre armes químiques a Síria: tot i que el 2021 no es van notificar nous casos d'ús d'armes químiques, d'un total de vuitanta casos investigats fins al moment s'ha confirmat o es sospita de l'ús d'armes químiques en vint. A finals del 2021, l'OPAQ va dir que en les declaracions de Síria se seguien detectant "llacunes, incoherències i discrepàncies".

L'enverinament del ciutadà rus Alexei Navalny amb l'agent nerviós novichok l'agost del 2020 encara no s'havia investigat ni resolt oficialment a finals del 2021, i seguia provocant tensions polítiques entre Rússia i diversos països occidentals.

Els EUA són l'únic estat part de la CAQ que declara posseir armes químiques que encara no s'han destruït. S'espera que en completi la destrucció a finals del 2023. ●

13. CONTROL D'ARMES CONVENCIONALS I REGULACIÓ DE LES NOVES TECNOLOGIES ARMAMENTISTES

El principal tractat multilateral que regula les armes inhumanes —armes incendiàries, armes explosives en zones poblades (AEZP), bombes de dispersió, mines terrestres, artefactes explosius improvisats i restes explosives de guerra— és la Convenció sobre certes armes convencionals (CAC) del 1981, junt amb la Convenció sobre mines antipersones del 1997 i la Convenció sobre les bombes de dispersió del 2008. El 2021 es va seguir avançant en l'aplicació d'aquests dos darrers tractats, però diversos estats van tornar a obscurir el progrés en la major part de l'agenda de la sisena conferència de revisió de la CAC.

Després de molts anys de progrés lent per abordar en el marc de la CAC el dany humanitari de les AEZP, un procés separat encapçalat per Irlanda té com a objectiu elaborar una declaració política sobre el seu ús. Després dels retards a causa de la covid-19, el procés de consulta es va reprendre el 2021 i s'espera que s'adopti una declaració política el 2022.

Sistemes autònoms d'armes

Des del 2017 un grup d'experts governamentals (GEG) ha encapçalat els esforços per regular els sistemes autònoms d'armes i el 2021 va centrar els debats al voltant, d'una banda, dels aspectes legals, ètics i militars del desenvolupament i ús d'aquests sistemes i, de l'altra, de la seva gestió. A causa de desacords fonamentals, però, el GEG no va presentar recomanacions substancials a la conferència de revisió de la CAC sobre aquestes dos temes, ni sobre un futur mandat del GEG. La conferència de revisió va adoptar finalment un mandat menys ambiciós per al GEG i va permetre que els debats sobre els sistemes autò-

EL TRACTAT SOBRE CELS OBERTS DEL 1992

El novembre del 2020, els EUA es van retirar del Tractat sobre cels oberts del 1992, i el gener del 2021 Rússia va anunciar que faria el mateix. Després de l'entrada en vigor de la retirada russa el desembre del 2021, la majoria de les parts restants del Tractat semblaven decidides a seguir-lo aplicant, però el futur a llarg termini de l'acord seguia incert.

noms d'armes continuïn en el marc de la CAC el 2022, però la manca d'avenços substancials pot comportar que alguns estats busquin vies alternatives per aconseguir un instrument jurídicament vinculant.

Governança del ciberespai

Els esforços internacionals per controlar l'ús malintencionat de les tecnologies de la informació i la comunicació van continuar obstaculitzats per les divergents prioritats dels estats i les contínues tensions geopolítiques. Amb tot, el 2021 va ser en general un any positiu per a la cibergovernança. Els principals esforços impulsats per estats van continuar el 2021 dins de dos processos paral·lels de l'ONU: un GEG i un grup de treball obert.

Avenços en seguretat espacial

Els avenços en seguretat espacial el 2021 es van centrar en tres qüestions: el desenvolupament continu de les capacitats ofensives contraespacials (amb noves proves comunicades per la Xina i Rússia); l'augment de l'interès per les activitats lunars, inclosa la creació de dues associacions internacionals (una de liderada pels EUA i una altra per la Xina i Rússia); i el suport generalitzat als nous debats al si de l'Assemblea General de l'ONU sobre el comportament responsable en l'espai, inclòs l'acord per convocar un grup de treball obert basat en el consens per avançar en els debats. ●

14. CONTROLS SOBRE EL COMERÇ D'ARMES I MATERIAL DE DOBLE ÚS

El 2019 van prosseguir diverses iniciatives mundials, multilaterals i regionals per reforçar els controls sobre el comerç d'armes convencionals i els articles de doble ús relacionats amb les armes convencionals, químiques, biològiques i nuclears i els seus sistemes vectors. La composició dels diferents instruments internacionals i multilaterals que intenten establir i promoure normes acordades per al comerç d'armes i articles de doble ús no va variar. Sota l'Administració del president Joe Biden, els EUA van aprofundir en el seu compromís amb els instruments i processos internacionals i multilaterals de control de les exportacions, però les seves tensions amb la Xina per les restriccions nord-americanes a les transferències d'articles de doble ús poden seguir debilitant un consens internacional cada cop més fràgil sobre l'aplicació de controls multilaterals a les exportacions com a eines de no-prolifерació.

El Tractat sobre el comerç d'armes

La setena conferència d'estats part del Tractat sobre el comerç d'armes (TCA) del 2013 es va celebrar en format híbrid el 2021. El tema central de la conferència va ser l'enfortiment dels esforços per erradicar el tràfic il·lícit d'armes petites i lleugeres i garantir una gestió eficaç dels arsenals. Persisteixen alguns dels problemes que ja tenia el TCA, en particular l'incompliment de l'obligació de presentar informes, la disminució del nombre d'informes públics i l'impagament de les aportacions financeres obligatòries de molts estats part. A més, les restriccions derivades de la covid-19 van impedir que el recentment creat Fòrum d'Intercanvi d'Informació sobre Desviaments iniciés la seva tasca.

EMBARGAMENTS MULTILATERALS D'ARMES EN VIGOR, 2021

Nacions Unides (13 embargaments)

- Afganistan (FNG, talibans) • Corea del Nord
- EIIL (Da'esh), al-Qaeda i individus i entitats associats • Iemen (FNG) • Iran (parcial)
- Iraq (FNG) • Líban (FNG) • Líbia (parcial; FNG) • República Centreafricana (parcial; FNG) • República Democràtica de Congo (parcial; FNG) • Somàlia (parcial; FNG)
- Sudan (Darfur) (parcial) • Sudan del Sud

Unió Europea (21 embargaments)

- Aplicacions d'embargaments de l'ONU (10):
- Afganistan (FNG, talibans) • Corea del Nord
 - EIIL (Da'esh), al-Qaeda i individus i entitats associats • Iemen (FNG) • Iraq (FNG) • Líban (FNG) • Líbia (parcial; FNG) • República Centreafricana (parcial; FNG) • República Democràtica de Congo (parcial; FNG)
 - Somàlia (parcial; FNG)

Embargaments d'armes de la UE amb una cobertura més àmplia que els seus equivalents a l'ONU (3):

- Iran • Sudan • Sudan del Sud
- Embargaments sense equivalent a l'ONU (8):
- Bielorússia • Egipte • Myanmar • Rússia
- Síria • Veneçuela • Xina • Zimbàbue

Lliga Àrab (1 embargament)

- Síria

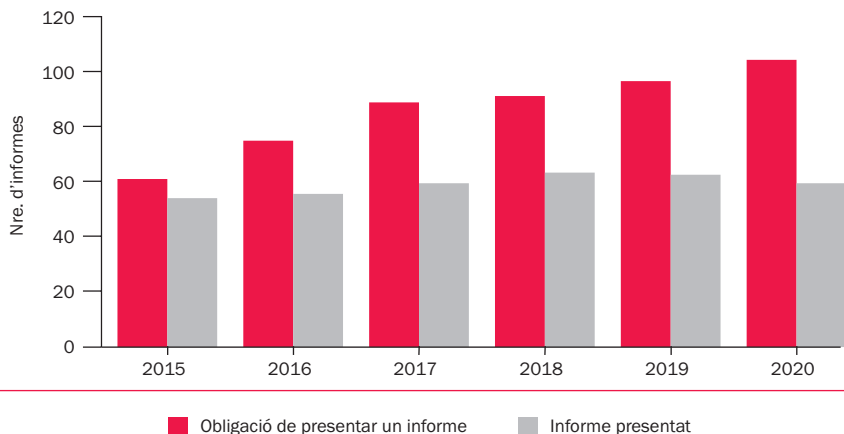
EIIL = Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant; FNG = forces no governamentals; parcial = l'embargament permet transferències d'armes al govern de l'estat de destinació sempre que es compleixin certes condicions.

Embargaments multilaterals d'armes

El 2021 hi havia en vigor 13 embargaments de l'ONU, 21 de la Unió Europea i 1 de la Lliga d'Estats Àrabs. No se'n va imposar cap altre. El consens internacional al voltant de les decisions sobre l'aixecament i l'ampliació dels embargaments d'armes de l'ONU va ser més gran el 2021 que el 2020. Els EUA, per exemple, van abandonar el seu intent de reimposar les sancions de l'ONU a l'Iran; i la Xina i Rússia van votar a favor de l'embarga-

NOMBRE D'ESTATS PART DEL TRACTAT SOBRE EL COMERÇ D'ARMES QUE PRESENTEN INFORMES ANUALS, 2015-20

ment d'armes al Sudan del Sud, després d'haver-se'n abtingut anteriorment. Amb tot, els informes dels panells i grups d'experts de l'ONU van seguir documentant nombroses violacions i alguns estats —com la Xina i Rússia— van tractar de bloquejar la publicació de certs informes o d'influir en el treball dels grups.

Règims de control de les exportacions

Les restriccions a causa de la covid-19 van seguir afectant la tasca dels quatre règims multilaterals de control de les exportacions: Grup Austràlia (GA, armes químiques i biològiques), Règim de Control de la Tecnologia de Míssils (RCTM), Grup de Subministradors Nuclears (GSN) i Acord de Wassenaar sobre control de les exportacions d'armes convencionals i articles i tecnologies de doble ús (AW). Només el GSN i l'RCTM van celebrar reunions plenàries anuals, i la pandèmia va seguir limitant les decisions i el debat sobre temes polítics i tècnics, tot i que es van implantar petites esmenes en les llistes de control del GA, l'RCTM i l'AW. El novembre del 2021, la Xina va aconseguir que s'aprovés

per un marge estret una resolució en la Primera Comissió de l'Assemblea General de l'ONU en què es criticava l'ús de mesures nacionals i multilaterals de control de les exportacions amb fins de seguretat nacional.

Controls de la Unió Europea

Per aplicar els quatre règims de control de les exportacions al seu mercat comú, la UE ha creat una base jurídica comuna per als controls sobre les exportacions d'articles de doble ús, el programari i la tecnologia, així com, en certa mesura, els articles militars. El 2021, amb l'entrada en vigor de la nova versió del reglament de la UE sobre productes de doble ús, els estats membres van iniciar converses sobre la seva aplicació. Els membres del Parlament Europeu també van posar en marxa una iniciativa per potenciar el paper de les institucions de la UE en el control de les exportacions d'armes. La UE i els EUA van intensificar la seva cooperació en el control de les exportacions el 2021, però les diferències subjacents tant dins de la UE com entre la UE i els EUA poden limitar l'impacte d'aquests esforços. ●

Acords de control d'armes i desarmament en vigor, 1 de gener del 2022

- 1925 Protocol per a la prohibició de l'ús en la guerra de gasos asfixiants, tòxics o d'altres, i dels mètodes bacteriològics amb finalitats bèl·liques (Protocol de Ginebra del 1925)
- 1948 Convenció sobre la prevenció i la sanció del delictes de genocidi (Convenció sobre el genocidi)
- 1949 Convenció de Ginebra (IV) sobre la protecció dels civils en temps de guerra; i Protocols I i II del 1977 relatius a la protecció de les víctimes de conflictes armats internacionals i no internacionals
- 1959 Tractat Antàrtic
- 1963 Tractat de prohibició d'assaigs nuclears a l'atmosfera, l'espai exterior i el fons marí (Tractat de prohibició parcial d'assaigs nuclears, TPPAN)
- 1967 Tractat sobre els principis que han de regir les activitats dels estats en l'exploració i la utilització de l'espai ultraterrestre, inclosa la lluna i altres cossos celestes (Tractat de l'espai)
- 1967 Tractat de proscripció de les armes nuclears a l'Amèrica Llatina i el Carib (Tractat de Tlatelolco)
- 1968 Tractat de no-proliferaçió d'armes nuclears (Tractat de no-proliferaçió, TNP)
- 1971 Tractat per a la prohibició de l'emplaçament d'armes nuclears i altres armes de destrucció massiva als fons marins i oceànics i al seu subsol (Tractat sobre els fons marins)
- 1972 Convenció sobre la prohibició del desenvolupament, producció i emmagatzematge d'armes bacteriològiques (biològiques) i tòxiques i sobre la seva destrucció (Convenció sobre armes biològiques i tòxiques, CABT)
- 1974 Tractat sobre la limitació d'assaigs nuclears subterranis (Tractat sobre la limitació d'assaigs nuclears, TLAN)
- 1976 Tractat sobre les explosions nuclears subterranies amb finalitats pacífiques (Tractat sobre explosions nuclears pacífiques, TENP)
- 1977 Convenció sobre la prohibició d'utilitzar tècniques de modificació ambiental amb finalitats militars o hostils (Convenció ENMOD)
- 1980 Convenció sobre la protecció física dels materials i instal·lacions nuclears
- 1981 Convenció sobre prohibicions o restriccions de l'ús de certes armes convencionals que puguin considerar-se excessivament nocives o d'efectes indiscriminats (Convenció CAC, o Convenció sobre "armes inhumanes")
- 1985 Tractat de la zona lliure nuclear del Pacífic sud (Tractat de Rarotonga)
- 1990 Tractat sobre les forces armades convencionals a Europa (Tractat FCE)
- 1992 Tractat dels cels oberts
- 1993 Convenció sobre la prohibició del desenvolupament, producció, emmagatzematge i ús d'armes químiques i sobre la seva destrucció (Convenció sobre armes químiques, CAQ)
- 1995 Tractat de la zona lliure d'armes nuclears del sud-est asiàtic (Tractat de Bangkok)
- 1996 Tractat sobre una zona lliure d'armes nuclears a l'Àfrica (Tractat de Pelindaba)
- 1996 Acord sobre el control subregional d'armament (Acord de Florència)
- 1997 Convenció interamericana contra la fabricació i el tràfic il·lícits d'armes de foc, municions, explosius i altres materials relacionats
- 1997 Convenció sobre la prohibició d'ús, emmagatzematge, fabricació i transferència de mines antipersona i sobre la seva destrucció (Convenció MAP)
- 1999 Convenció interamericana sobre transparència en les adquisicions d'armes convencionals
- 2001 Protocol sobre el control de les armes de foc, les municions i altres materials relacionats a la regió de la Comunitat de l'Àfrica Meridional per al Desenvolupament (SADC)

- 2004 Protocol de Nairobi per a la prevenció, el control i la reducció de les armes petites i lleugeres a la regió dels Grans Llacs i la banya d'Àfrica
- 2006 Convenció de la CEDEAO sobre armes petites i lleugeres, municions i altres materials relacionats
- 2006 Tractat d'una zona lliure d'armes nuclears a l'Àsia Central (Tractat de Semipalatinsk)
- 2008 Convenció sobre les bombes de dispersió
- 2010 Tractat per a la reducció d'armes estratègiques ofensives (Nou START)
- 2010 Convenció de l'Àfrica Central per al control de les armes petites i lleugeres, les municions i totes les parts i els components que es poden utilitzar per a la seva fabricació, reparació i muntatge (Convenció de Kinshasa)
- 2011 Document de Viena del 2011 sobre mesures per fomentar la confiança i la seguretat
- 2013 Tractat sobre el comerç d'armes (TCA)
- 2017 Tractat sobre la prohibició de les armes nuclears (TPAN)

**Acords que encara no estan en vigor,
1 de gener del 2022**

- 1996 Tractat per a la prohibició completa dels assaigs nuclears (TPCAN)
- 1999 Acord sobre l'adaptació del Tractat FCE

**Organismes de cooperació
en matèria de seguretat**

Les novetats el 2021 van ser les següents: Costa Rica va entrar a formar part de l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic; Samoa va entrar a formar part de l'Organisme Internacional d'Energia Atòmica; i Guinea, Mali i el Sudan van ser expulsats temporalment de la Unió Africana, mentre que Guinea i Mali també van ser expulsats temporalment de la Comunitat Econòmica d'Estats d'Àfrica Occidental, després dels respectius cops militars. ●

**CRONOLOGIA 2021,
EPISODIS PRINCIPALS**

- 6 gen. La irrupció al Capitoli de partidarisme del president sortint dels EUA, Donald J. Trump, força l'evacuació del Congrés.
- 1 feb. Un cop d'estat a Myanmar destitueix Aung San Suu Kyi i restableix el règim militar.
- 10 mar. Es forma un govern unificat a Líbia per primer cop des del 2014.
- 28 abr. Es produeixen greus enfrontaments per disputes frontereres entre el Kirguizistan i el Tadjikistan a l'Àsia Central.
- 15 mai. Un atac aeri israelià destrueix un edifici d'oficines de gran alçada a Gaza, ocupat per mitjans de comunicació, mentre s'intensifiquen els combats entre les forces israelianes i els palestins.
- 10 jun. França anuncia la retirada del seu destacament de 5.000 soldats de l'Operació Barkhane a Mali.
- 18 jun. Una investigació internacional revela la utilització de programes espia per atacar caps d'estat, a més de milers d'activistes, periodistes i dissidents de tot el món.
- 15 ago. Els talibans prenen Kabul, la capital de l'Afganistan.
- 16 set. Austràlia, el Regne Unit i els EUA anuncien conjuntament una nova associació trilateral de seguretat anomenada AUKUS.
- 18 oct. Rússia anuncia el cessament de relacions diplomàtiques amb l'OTAN.
- 1 nov. El nombre de morts registrades per covid-19 supera els 5 milions.
- 12 des. El Grup dels Set (G7) demana a Rússia que rebaixi la tensió i busqui vies diplomàtiques mentre augmenten les tensions entre Rússia i Ucraïna.

FUNDIPAU (FUNDACIÓ PER LA PAU)

FundiPau és una ONG nascuda el 1983 que treballa per un món en pau. A través d'una opinió pública cada cop més informada i activa, impulsa aquells canvis culturals i estructurals que facin possible l'erradicació de la violència entre persones i pobles. Duu a terme activitats d'educació, sensibilització, incidència i mobilització social per la pau, el desarmament i la resolució no-violenta dels conflictes.

Des de FundiPau estem convençuts que la traducció del resum de l'anuari *SIPRI Yearbook*, un material de referència internacional, proporciona un instrument cabdal per a la divulgació i la sensibilització a favor de la cultura de pau a casa nostra. És per això que el traduïm al català des del 2006 i al castellà des del 2012.

Publicacions recents de FundiPau sobre desarmament

Informe: *Armes Nuclears. Tractat de prohibició, en vigor. Obligacions. Suports.*

FundiPau / Barcelona 2021

Per a més detalls: www.fundipau.org/informes

Edició en català a cura de:

Amb el suport de:

BASES DE DADES DEL SIPRI

- Base de dades sobre despesa militar
- Base de dades sobre la indústria armamentística
- Base de dades sobre transferències d'armes
- Base de dades sobre embargaments d'armes
- Base de dades sobre informes nacionals
- Base de dades sobre operacions de pau multilaterals

Podeu accedir a les bases de dades del SIPRI des del seu lloc web.

INSTRUCCIONS PER FER COMANDES DEL SIPRI YEARBOOK 2022

SIPRI Yearbook 2022: Armaments, Disarmament and International Security

Publicat en paper i en versió electrònica per Oxford University Press

ISBN 978-0-19-288303-2, tapa dura

ISBN 978-0-19-197961-3, versió electrònica

Para más detalles, visite www.sipriyearbook.org

STOCKHOLM INTERNATIONAL PEACE RESEARCH INSTITUTE

Signalistgatan 9
SE-169 72 Solna, Sweden
Telephone: +46 8 655 97 00
Email: sipri@sipri.org
Internet: www.sipri.org

SIPRI YEARBOOK 2022

Armaments, Disarmament and International Security

L'anuari del SIPRI és una font autoritzada i independent de dades i anàlisis sobre armaments, desarmament i seguretat internacional. Ofereix una visió general sobre l'evolució de la seguretat internacional, les armes i la tecnologia, la despesa militar, la producció i el comerç d'armes, els conflictes armats i la seva gestió, així com sobre les iniciatives per controlar les armes convencionals, nuclears, químiques i biològiques.

Aquest quadern resumeix la 53a edició de l'anuari del SIPRI, que inclou les novetats de l'any 2021 en:

- *Els conflictes armats i la gestió de conflictes*, amb una visió general dels conflictes armats i els processos de pau a Amèrica, Àsia i Oceania, Europa, l'Orient Mitjà i el nord d'Àfrica, i l'Àfrica subsahariana, amb especial atenció a les tendències mundials i regionals en les operacions de pau.
- *La despesa militar, les transferències internacionals d'armes i l'evolució en la producció d'armes*.
- *Les forces nuclears al món*, amb una visió general de cadascun dels nou estats que disposen d'armes nuclears i els seus programes de modernització.
- *El control d'armes nuclears*, amb l'evolució del diàleg estratègic entre Rússia i els EUA, l'acord nuclear de l'Iran i els tractats multilaterals de control d'armes nuclears i desarmament, inclosa l'entrada en vigor del Tractat sobre la prohibició de les armes nuclears.
- *Les amenaces contra la seguretat química i biològica*, l'impacte de la pandèmia de covid-19, la investigació de les denúncies d'ús d'armes químiques a Síria i les novetats en els instruments jurídics internacionals contra la guerra química i biològica.
- *El control d'armes convencionals*, amb una atenció especial a les armes inhumanes i altres armes convencionals que generen preocupació humanitària, sense oblidar els esforços per regular els sistemes autònoms d'armes, el comportament dels estats en el ciberespai i l'espai, i l'evolució del Tractat sobre cels oberts.
- *Els controls sobre el comerç d'armes i material de doble ús*, l'evolució del Tractat sobre el comerç d'armes, els embargaments multilaterals i els règims de control de les exportacions, així com els processos de revisió del marc jurídic de la UE per a aquests controls.

L'anuari també ofereix annexos amb la relació d'acords de control d'armes i desarmament, els òrgans de cooperació internacional en matèria de seguretat i els successos clau del 2021.